

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena da vas zabavi i opusti, da vam vrati osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

FANTOM SA DALEKOG OSTRVA

Gejl Mekmilan

Posvećeno

Bibsi i Bruzeru,
prijateljima i družbenicima

Prvo poglavlje

Begunica. Ja sam begunica. Ja. Danijela Berdžes.

S nevericom je pogledavala u retrovizor da proveri da li je policija prati. Prošlog petka je radila u arhivi Muzeja Istočne obale u Halifaksu, u Novoj Škotskoj, ushićeno iščekujući romantični vikend u Montrealu s veoma seksepilnim i harizmatičnim doktorom arheologije Harijem Stounom.

S mukom je potisnula misli o zgodnom doktoru i vratila se u sadašnjost. Da li bi je policija našla u ovom zabačenom delu severoistočnog Nju Brunsvika? Da li bi je uopšte i tražila u priobalnom delu Kanade? S obzirom na težinu njenog zločina, možda misle da se zaputila u stranu zemlju.

Hari ju je uveravao da je njeno sadašnje odredište najsigurnije.

„To je stara brvnara koju mi je baba-tetka ostavila. Oglašavam je preko jedne agencije za nekretnine, ali zasad se niko nije javio. Verovatno zato što je na napuštenom ostrvu blizu Nju Brunsvika. Nije korišćena otkako je tetka Hester umrla prošlog proleća, ali jedan njen stari prijatelj povremeno obilazi kuću. Zove se Džimi Voters. On će te prevesti na ostrvo. Ja ću sve ugovoriti. Tamo ćeš biti sigurna dok ne dođem po tebe.“

„Hari...“

„Slušaj me, mala.“ Uhvatio ju je za ramena i pogledao u oči. „Trenutno svi dokazi ukazuju na tebe. Pored doktora Džervisa Harisona, koji je u vreme pljačke bio u bolnici zbog srčanog udara, samo ti znaš sigurnosnu šifru i jedina si ti imala pristup artefaktima. Pošto nema znakova provale, Kraljevska kanadska konjička policija spremna je da te strpa u zatvor i zatvori slučaj.“

„Ali, Hari...“

„Molim te, uradi kako ti kažem.“ Poljubio ju je u čelo. „Budi dobra, sedi u tu krtiju od kola i idi na Fantomsko ostrvo. Ako neko pita, ti si fotografkinja koja je došla da slika avetinjski *Vatreni brod* po kome je područje poznato. Ubacio sam nešto svoje fotografske opreme na zadnje sedište. I, evo...“ Izvukao je pozamašnu svotu novčanica iz džepa i gurnuo joj je u ruku. „Ovo bi trebalo da bude dovoljno da pokrije sve troškove dok ne sredim ovu zbrku. Ne koristi kreditne kartice.“

„U redu.“ I dalje u šoku, uzela je novac, gotovo nesvesna šta radi.

„Najbliže naselje na kopnu zove se Konjanički zaliv.“ Pustio ju je i prešao rukom po neupadljivim sivim kolima koja je kupio na jednom auto-otpadu blizu granice Kvebeka i Nju Brunsvika. „Pošto je lokalna fabrika za preradu ribe zatvorena, selo je postalo maltene avetinjsko, poslednja stanica usred nedodijeljenosti. Ostani na ostrvu dok te ne pozovem. Ni pod kojim okolnostima nemoj pokušavati da stupiš u vezu sa mnom. S obzirom na naš odnos, verovatno će prislušivati moje razgovore.“

Poslušala je i gledala ga u retrovizoru sve do krivine kad joj je nestao iz vidokruga.

Čim je videla bivšu ribarsku zajednicu Konjaničkog zaliva, znala je da Hari nije preterao u opisu. Mogao je i spomenuti atmosferu potpune pustoši i ne bi bio daleko od istine. Nagurane pored sporednog puta punog rupa koji je pratio krivudavi priobalni drum kao zmija, grupa zgrada je izgledala kao da je decenijama trpela hirove morske klime.

Konjanički zaliv se sastoji od desetina sivih škriljčanih kuća šibanih vremenskim prilikama, crkvice okružene nakrivljenim nadgrobnim spomenicima obraslim mahovinom i robnom kućom s nakićenim izlogom i fasadom s koje je otpadala tamnocrvena farba. Nekoliko starinskih točilica za benzin stajalo je ispred robne kuće.

Dalje niz put, koji je ujedno bio i glavna seoska ulica, prepoznala je oštri kosi krov i visoke, uske prozore starinske jednosobne škole. Okružena dvorištem obraslim osušenom travom, gorko je svedočila da postoji malo nade u povećanje broja žitelja.

Iza crkve i prodavnice, jedna staza se odvajala od puta i vodila ka oronulom pristaništu. Barža za koju je bio pričvršćen zardali tegljač zauzimala je stajalište za trajekte. Pored nje je na mirnoj vodi plutala brodica za lov na jastoge čija se bela boja toliko ogulila da je delovala pre napušteno nego samo isprano. U blizini nije bilo nikoga.

Verovatno su svi u kućama zbog hladnoće. Ipak je kraj oktobra, a ovo je severni deo Nju Brunsvika. Konjanički zaliv ne može biti grad duhova.

Nastavila je da vozi, osećajući kako klone i telom i duhom. Dok je prolazila pored prodavnice, ugledala je nešto. Zastao joj je dah. Sakrivena iza napuštene škole, stajala je jedina sveže belo ofarbana zgrada i na njoj je bio natpis: Kraljevska kanadska policija. Da li je Hari znao da policija ima stanicu u ovom mestu od koga je i bog digao ruke?

Izašao je visoki čovek u policijskoj uniformi. Zastao je na dovratku i pogledao u njenom pravcu.

Skrenula je s puta, pa se zaustavila. Grčevito je stegla volan. Oblio ju je hladan znoj i uskomešalo joj se u stomaku. Da li su mu javili da je ona u blizini?

Posle nekog vremena, koje se činilo kao večnost, policajac se okrenuo, namestio kapu i sišao stepenicama kako bi ušao u kola. Čim je okrenuo kola i otišao u suprotnom pravcu, tresnula je volan od olakšanja.

Budala! Kao da bi policajac iz ove zabiti tražio begunicu iz Halifaksa. *Ionako neću ostati u Konjaničkom zalivu. Biću na Fantomskom ostrvu.*

Upalila je migavac i zaputila se zemljanim putem prema pristaništu. Dok je odmicala, razgledala je zaliv u potrazi za svojim novim domom.

Nije joj bilo teško da ga uoči. Tamni nazubljeni grumen kopna izbijao je iz nepomične gvozdeno-sive vode. Izgledao je primamljivo koliko i Alkatraz na tmurnom svetlu kasnog oktobarskog popodneva. Zakržljalo drveće povijeno od vetra bilo je rasuto naokolo. Nije videla nijednu zgradu. Verovatno su s druge strane, gledaju na severni deo Atlantskog okeana. Iako je ostrvce delovalo veoma daleko, Danijela je oduvek živela u priobalnim gradovima Nove Škotske i znala je da razdaljine preko vode mogu da prevare.

Zaustavila je automobil na trošnoj rampi trajekta i izašla. Gde li je taj Džimi Voters koji tobože obilazi brvnaru i treba da je preveze na to tmurno mesto? Hari ga je juče pozvao i dogovorio se s njim... Da li je?

Samo što je to pomislila kad jedan čovečuljak izađe iz kabine tegljača. *Bože, izgleda kao mešavina gnoma i lepríkona*. Visok jedva metar i po, delovao je staro i trošno kao i zgrade u Konjaničkom zalivu. Nosio je izanđalu kariranu košulju, izbledeli kombinezon i krpļjene gumene čizme, a lice šibano vremenom bilo je naborano kao suva šljiva. Međutim, safirnoplave oči koje su zurile u nju ispod kačketa uflekanog vodom bile su bistre i prodorne.

„Vi mora da ste gospoja koja 'oće da ode na Fantomsko ostrvo i fotografiše *Vatreni brod*“, rekao je, gledajući je s neodbravanjem. „Pa, dobro je što ne tražite ništa drugo jer tamo ni nema ničega osim duhova. Ni galebovi ne idu tamo otkako je fabrika za konzerviranje zatvorena.“

„Ja sam Deni Brekenrajd.“ Pokušavajući da potisne sumnje, Danijela se lažno predstavila i pružila mu ruku. „Da, ja sam fotografkinja i nadam se da ću uspeti da uslikam vaš čuveni *Vatreni brod*. Odseću u brvnari porodice Metjuz. Pretpostavljam da ste vi gospodin Voters?“

„Taj sam.“ Prihvatio je njenu ruku. Imao je iznenađujuće jak stisak s obzirom na to koliko je slabašno izgledao. „Samo što ne volim ta gospodska oslovljavanja, Džimi je dovoljno. Jeste li spremni za polazak? Predviđaju oluju noćas i hoću da se vratim dok je voda još mirna.“

„Naravno. Spomenuli ste duhove. Mislila sam da je Fantomsko ostrvo dobilo naziv jer je zgodno mesto s

koga se može videti čuveni *Vatreni brod*... brod koji je uklet da zauvek plovi morima zapaljenih jedara jer je kapetan oteo mladu nevestu.“

„Pa, naravski, to je samo deo priče.“ Džimi Voters je škiljio u nju. „Ali ime je dobio najviše po konjaniku koji jaše ostrvskim plažama.“

„Konjanik?“

„Legenda tvrdi da je on duh jednog od tri konjanika koji su nekad jahali uz kralja Čarlsa. Kad su kralja obezglavili, taj druškan je uzeo crnog konja i otisnuo se na prvi brod za Ameriku. Brod se nasukao na severnom kraju Fantomskog ostrva u strašnoj oktobarskoj oluji. Taj čova i njegov konj su jedini preživeli.“

„Zaista? Nisam čula tu priču.“ *Samo mi još to treba. Avetinjski jahač će mi praviti društvo. Nadam se da nije i on obezglavljen.*

„Uspeli su da otplivaju do obale, ali umrli su od iscrpljenosti ispod hridina nekih petsto metara iznad kolibe“, starac je nastavio priču. „Ribari su ih pronašli tamo i sahranili što su bolje mogli. Malo nakon toga počeli su da viđaju čoveka kako jaše po plaži na velikom crnom konju. Nosi plašt koji se vijori na vetru i šešir širokog oboda s perom. Tada su mesto nazvali Fantomsko ostrvo... a ovo mesto Konjanički zaliv.“

„Da li taj avetinjski konjanik i dalje jaše po plaži?“ Danijela je pokušala da zvuči opušteno. „Možda mogu i njega da uslikam.“

„Ma kakvi!“ Džimi je odmahnuo rukom s omalovažavanjem. „Nije viđen više od pedeset godina. Možda se vratio u Englesku da pomogne ovom novom Čarlsu koji će jednog dana postati kralj.“ Zacerekao se. „Sad se ukrcajte. Ne izgleda posebno, ali jamčim da će izdržati vaše vozilo. Prevozilo je prilično velike

kamione dok je fabrika radila, a ovo mesto bila marina za velike ribolovačke brodove.“

„Šta se desilo?“ Danijela je pokazala na propalo pristanište.

„Velika nova moderna fabrika za preradu ribe je otvorena pedeset kilometara niz obalu. Manja fabrika kao ona na Fantomskom ostrvu nije mogla da se meri s njom. Žitelji i brodovi morali su da odu.“ Zastao je i duboko uzdahnuo. „Ostalo je samo nekoliko nas starosedelaca. I policajci.“ Uperio je prstom ka malojoj beloj zgradi.

„Pretpostavljam da to dolazi s napretkom.“ Danijela je prešla na drugu temu kako bi izbegla razgovor o policiji Konjaničkog zaliva. „Cenim što ćete me prevesti na Fantomsko ostrvo, gospodine Voterse. Baš je hladno danas.“ Protrljala je ruke, zažalivši što nema rukavice.

„Prebacio sam Heti i njenu mačku ovamo u aprilu, čim se sneg u zalivu otopio.“ Zastao je kako bi osmotrio vodu. „Ove godine se zanela idejom da napravi snimak utvare. Pretpostavljam da je shvatila da joj vreme ističe. Bližila se devedesetoj. Verovatno je preterala. Samo dve nedelje kasnije, policija mi je javila da hitno odem i proverim kako je Heti. Nije završila razgovor s njima, pa su se zabrinuli.

Odmah sam otišao i našao je kako leži na podu pored radija. Čak i dok je pokušavala da dođe do daha kad sam je poslednji put prevezio s ostrva, uporno je ponavljala nešto o fotografiji duha koji jaše crnog konja. Mislio sam da je poludela, sirota duša.“

„Možda ću imati više sreće“, odgovorila je. „Koliko znam, brod se uglavnom pojavljuje krajem oktobra. Hari joj je to ispričao dok joj je pomagao da se spakuje.

„Da. Ako se ikad i pojavi.“ Džimi Voters je češkao glavu ispod pohabane kape. „Znate, nema pravila. Narod je dolazio i čekao uzalud. Kako ste rekli da se zove druškan od koga ste iznajmili brvnaru?“ Zaškiljio je safirno-plavim očima.

„Iznajmila sam je preko agencije.“

„Aha. Sad sve ima smisla. Juče me je zvao neki druškan koji reče da je iz *Ajlend rentalsa*. Obavestio me je da dolazite i da se pobrinem da dođete do brvnare jer je ja obilazim. Tada mi je delovalo čudno jer se sećam da je Heti spomenula da će ostaviti kuću rođaku koji radi u Egiptu... On joj dođe unuk, neki arheolog. Mora da je on oglosio brvnaru. Mislite li da će se on ikad tamo pojaviti?“

„Ne verujem, inače ne bi oglosio brvnaru preko agencije za izdavanje. A što se tiče *Vatrenog broda*...“

„Male su šanse da će biti ponovo viđen.“

„Okušaću sreću.“ Danijela se trudila da zvuči samouvereno što je bilo daleko od onoga kako se zaista osećala.

„Kako hoćete, ali ne računajte na pomoć onog druškana koji živi na farmi. On ne vidi ni belu mačku.“

„Zar neko već živi na ostrvu? I tamo postoji farma? Mislila sam da je brvnara jedina kuća tamo.“

„Tamo je napuštena fabrika za preradu ribe, kao i farma. Godinama niko ne živi na njoj. A onda se jedan mlad momak pojavio u maju, ubrzo posle Hetine smrti. On je iznajmljuje.“ Džimi Voters je tužno odmahnuo glavom, a glas mu je smekšao. „Nesrećni momak je izgubio vid u teškoj saobraćajnoj nesreći. I dalje pomalo hramlje. Lep momak, rekao bih, iza onih tamnih naočara koje nikad ne skida.“

„Zašto bi slep čovek odlučio da živi sam na napuštenom ostrvu?“ Danijelin glas odisao je zaprepašćenjem.

„Nemam pojma.“ Slegnuo je ramenima. „Njegov drugar je policajac iz sela. Mogao je da živi s njim, ali ne, rešio je da se preseli ovamo.“ Mahnuo je rukom prema ostrvu. „On i njegov vuk.“

„Vuk!“ *Zaplet ovog stvarnog košmara se prebrzo pogoršava.*

„Pa on tvrdi da je pas, ali nikad nisam video psa s takvim očima... potpuno su žute, sigurno sijaju u mraku.“

„Da li taj slepi pustinjač ima ime?“

„Ima. Endru Drek, izgovara se kao Drakula... Grof.“ Zlokobno se nakezio.

„Ko mu donosi zalihe?“

„Policajac Džejms mu jednom nedeljno donosi namirnice trajektom. Inače, ako želite da vas prevezem nazad na kopno ili ako vam nešto drugo zatreba, moraćete da pozovete policiju preko radija koji ćete naći u brvnari. Oni će stupiti u vezu sa mnom i doći ću ako vreme dozvoli. Tamo nema telefonskih linija, a rekli su mi da oni moderni telefoni ne rade na ostrvu. Možda fantom ometa signal.“

Plave oči mu zlobno zasvetlucaše.

„Ne postoji drugi način?“ Stomak joj se zgrčio pri pomisli da zove policiju.

„Jedino ako imate golubove.“ Piskavo se smeju ljio. „Bilo bi bolje da odmah krenemo ka ostrvu. Izgleda kao da magla sa severoistoka veoma brzo dolazi ovamo. Polako prevezite automobil na trajekt dok upalim motor.“

Othramao je oko barže do malog zardalog tegljača. Uz stenjanje se spustio na palubu.

Danijela je zastala da proceni improvizovanu rampu za vozila. Neki prilazi za kaskaderske akrobacije izgledali su kao mačji kašalj u odnosu na ovo.

„Idete li?“ Džimi Voters je isturio glavu iz kabine kad je dim pokuljao iz dizel-motora zardalog broda.

„Odmah“, odgovorila je i vratila se u kola. Polako je spustila stara kola niz rampu.

„Svi ukrcani!“, uzviknu Džimi Voters.

Motor je oživeo, dim je pokuljao iz dimnjaka i stari brod se pokrenuo. Improvizovani trajekt je zaplovio u zaliv, a Danijela je povukla kočnicu i izašla iz vozila. Veća je šansa da preživi van automobila ako plovilo počne da tone. Kao i uvek, oblio ju je hladan znoj pri pomisli da je zarobljena.

Protresla se i podigla kragnu da bi se zaštitila od hladnoće, koja je delom bila fizička, a delom emotivna. Preko rolke je nosila jaknu od veštačke antilopske kože koja je više bila moderna nego što ju je grejala, i firmirane farmerke koje je našla na rasprodaji. Odeća za vikend sa Harijem nije mogla da je zaštiti od vlažne hladnoće. Hvala bogu da je imala dovoljno pameti da obuđe patike, a ne izazovne sandale s visokom potpeticom koje je kupila naročito za romantični vikend od kojeg su odustali.

Obgrlila se i protrljala je podlaktice. Nemoguće je da se ovo stvarno dešava. Svakog časa će se probuditi i naći u svojoj mirnoj kancelariji u muzeju, gde će zavoditi artefakte u katalog dok joj kratkovidni stari doktor Džervis Harison viri preko ramena. Doktor nepodšišane sede kose koji je nosio iznošene džempere i vrećaste pantalone bio je oličenje izgubljenog profesora. Brzo je zaboravljao sve što nema veze s njegovim poslom. Otkako se pre tri meseca zaposlio

u muzeju, morala je da ga podseća kad su pauza za ručak i vreme zatvaranja.

A onda se pojavio Hari Stoun.

Prenerazila se kad je tri nedelje ranije izašao iz aviona u Halifaksu. S kosom boje peska, očima koje su je podsećale na boju čokoladnog mleka i naizgled izdržljivog tela, bio je visok metar i osamdeset, a lice mu je odisalo grubom lepotom.

Indijana Džons, povuci se! Ovo je pravi junak. Hvala, doktore Harisone, što ste mi dodelili zadatak da mu poželim dobrodošlicu u Novu Škotsku.

Nije pokvario prvi utisak kad su se upoznali. Imao je osmeh od kojeg mu se preplanulo lice nabiralo baš gde treba i odisao je opuštenošću koja je odavala zrelost. Nije bio nezgrapnan već je zračio toplinom i iskrenošću koje su, uz harizmatični šarm i spremnost na šalu, obarali žene s nogu.

Nije ga odbila kad ju je tog dana pozvao na večeru kao i gotovo svake naredne noći. Arihivistkinja Danijela Berdžes je pomislila da se zaljubljuje... ukoliko se već nije zaljubila.

Zamišljala je kako odlazi s njim u Egipat, kako mu je partnerka u sledećoj ekspediciji, kako upadaju u filmske pustolovine... potpunu suprotnost ovom groznom hororu. Nije mogla predvideti da će bežati od zakona kao glavna osumnjičena za pljačku egipatskih antikviteta vrednih više miliona dolara da je ne bi uhapsili. Budući da je klaustrofobična, zatvor bi za nju bio pakao na zemlji.

Zapitala se šta li Hari sad radi. Doputovao je u Halifaks dan nakon što su velelepni artefakti iz kairskog muzeja dopremljeni u muzej u kome je radila.

Njegov zadatak bio je da pazi na zbirku, ali zbog bolesti je kasnio čitav dan.

Dok se zabavljala s Harijem Stounom i slušala o njegovim neverovatnim pustolovinama, nije znala da li je više opčinjena čovekom ili njegovim pričama. A onda se sve promenilo. Zgrčila se kad se setila onog užasnog trenutka kad je sedela na suvozačkom sedištu iznajmljenog sportskog automobila dok su se vozili prema Montrealu, gde je trebalo da provedu romantični vikend.

Hari se zaustavio da natoči gorivo, a Danijela je iskoristila predah da ode u toalet i popravi šminku. Pomislila je da je Hari lep kao filmska zvezda i pogledala ga vraćajući se do automobila.

Opa! A ja ću provesti vikend s njim. Danijela Berdžes, tvoj život se svakako ubrzao, daleko je od zavodjenja prašnjavih predmeta u katalog u prljavom muzejskom suterenu jednu nedelju za drugom.

Propustio je ostala vozila pre nego što se ponovo uključio na auto-put i uputio joj jedan od onih zavodljivih osmejaka. Trenutak kasnije izašao je na auto-put i promenio stanicu na radiju. Začula se tiha romantična balada.

Zaljubljujem li se? Mora da je tako. Ovo je nešto najluđe što sam ikad uradila, odlazim na put s muškarcem koga poznajem manje od mesec dana.

A onda se desilo. I dalje joj je teško da poveruje da joj se život srušio zbog nečega tako jednostavnog kao što je prelazak s muzike na vesti na radiju.

„Najnovija vest“, rekao je profesionalno radijski glas. „Danijela Berdžes, arhivistkinja u Muzeju Istočne obale u Halifaksu, traži se zbog umešanosti u krađu egipatskih artefakata vrednih više miliona dolara iz

te ustanove. Zbirka je pozajmljena iz muzeja u Kai-ru. Samo su dve osobe imale pristup neprocenjivim artefaktima. Prvi je doktor Džervis Harison, koji je krajem prošle nedelje primljen u bolnicu zbog sumnje na srčani udar i još nije pušten, dok je Berdžesova druga. Pošto nema tragova provale, Kraljevska kanadska konjička policija traži Berdžesovu radi ispitivanja.“

„Hari! Šta... otkud im takva ideja?! To je suludo!“

Maglovito se sećala da je Hari isključio radio, zaustavio kola na prvom proširenju i zagrlio je.

Kad je prošao prvobitni šok, pomalo se utešila time što joj roditelji i brat nisu u zemlji te neće čuti optužbe bar dan-dva, dok se ne vrate. Zažmurila je i pomolila se.

Molim te, molim te, ova priča nije dovoljno važna da bi privukla međunarodnu pažnju. Mora da ima dovoljno ratova i ubistava da bi im se novinari posvetili.

Vratila se u sadašnjicu. Koliko li će dugo izdržati na ovom zabačenom ostrvcetu, gde su joj jedine komšije slep čovek i njegov vuk? Pomislila je da kaže starcu da okrene plovilo i vrati je na kopno. Bilo bi lako. Predala bi se policiji i sve bi se završilo.

Ta pomisao je nestala jednako brzo kao što je i došla jer joj je u glavi odjeknuo glas Harija Stouna koji je nabrajao dokaze protiv nje i mogućnost duge zatvorske kazne. Prošla je prstima kroz tamne kovrdže tek ošišane kose i uzdahnula. Uvek se ponosila svojom dugom zlatastosmeđom kosom, iako je na poslu morala da je vezuje u rep ili punđu. U bilo kojim drugim okolnostima ne bi dozvolila Hariju da je ošiša i kupi

joj farbu. Potamnela je lice debelim slojem kreme za samotamnjenje i završila svoj preobražaj od arhivistkinje Danijele Berdžes u Deni Brekenrajd, fotografkinju paranormalnih pojava.

Pomislila je da je Hari uradio sve što je mogao za nju, setivši se debelog svežnja novčanica koji joj je tutnuo na rastanku. Kad se zaustavila da kupi namirnice, zaprepastila se videvši koliko joj je dao gotovine. Koliko li će vremena proći dok ne bude mogao da dođe po nju ako smatra da joj je potrebno toliko novca?

Pogledala je preko vode. Magla koju je Džimi Voters spomenuo lebdela je preko mora. Siva zavesa gurala je pred sobom talas hladnog vazduha koji je prodirao u kosti. Kovitlao se oko nje i zubi su joj zacvokotali. Ipak nije mogla da uđe u automobil. Prizor kako se davi zarobljena u kolima dok staro plovilo tone ispod mračne površine vode bio je dovoljan da je natera da podnese hladnoću na palubi.

„Moraću da se vratim čim se iskrcate!“, povikao je starac, proturivši glavu iz kabine. „Ne smem dozvoliti da me uhvati nevreme.“ Pokazao je na maglu koja se zgušnjavala. „Ali pre toga ću vam dati ključ i uputstva kako da dođete do brvnare.“

Pet minuta kasnije, spustila je kola niz klimavu rampu na tragove točkova koji su vodili od sklepanog stajališta za trajekte. Tragovi su išli preko utabanog peska, pa vijugali kroz močvarnu travu visoku do pojasa, osušenu od mraza, prema senovitoj šumi kržljivih crnih omorika. Zaustavila je kola, izašla i vratila se do Džimija koji je čekao na palubi.

„Evo ključa od brvnare.“ Pružio joj je privezak s crtežom jedrenjaka u plamenu. „Hetin ključ. Struja,

grejanje i voda su uključeni. Juče sam se pobrinuo za to kad su mi javili da će neko živeti tamo.“

Hari je uradio dobar posao, pretvarajući se da je agent za nekretnine. Stajala je pored njega u malom motelu na granici Nju Brunsvika i Kvebeka kad je zvao.

„Samo morate da sipate gorivo u agregat u šupi na svakih par dana“, nastavio je starac. „Ostavio sam vam uputstva kako se to radi na kuhinjskom stolu. Lako je. Heti je to radila tako da verujem da devojčica kao što ste vi neće imati muka.“

„Hvala. Koliko sam dužna, gospodine Voterse?“ Posegnula je za tašnom.

„Ah!“ Odmahnuo je kvrgavom šakom. „Godinama sam to radio džabe za Heti. Neću ni sad početi da naplaćujem. Samo nemojte više da me zovete gospodin Voters i sve će biti u redu.“

Licem mu se raširio osmeh, što je Danijelu nateralo da mu uzvрати.

„Velikodušni ste, Džimi. A sad mi recite kako da stignem do brvnare i možete se vratiti na kopno.“

„Naravski, naravski. Samo pratite tragove točkova između drveća nekih petsto metara. Tamo se put račva na tri strane. Skrenite levo i izbićete pravo na brvnaru.“

„A kuda vode druga dva puta?“

„Onaj zarasli zdesna vodi do stare fabrike. A srednji“, Džimi je zaškiljio, „izbija na farmu, na liticu, na kojoj živi Endru Drek sa svojim vukom.“

„Dakle, oni će mi biti prve komšije?“

„Pa da, valjda. Njegova kuća je oko petsto metara plažom od brvnare tako da nikad nisam razmišljao o tome.“ Džimi je pogledao prema vodi. „Magla brzo nadolazi. Odo' ja. Zovite policiju ako vam nešto

zatreba i ja ću odmah doći ako vremenski uslovi dozvoljavaju.“

Okrenuo se i othramao prema trajektu. Zastenjavši, spustio se na palubu i nestao u kabini. Danijela je gledala kako pokreće motor uz oblak dima, pa navodi čudnu baržu nazad preko vode. Kad je uspeo da je okrene prema kopnu, mahnula mu je, ušla u kola i upalila motor.

Pogledala je tragove točkova koji vode kroz smeđu travu u mračnu dubinu drveća. Spuštala se noć, praćena dugim zlokobnim senkama. Obuzeo ju je strah. Zamalo da iskoči iz kola i vikne Džimiju da je vrati.

Potisnula je tu želju čim se javila. To je nešto najgore što može da uradi. Moraće da shvati čitavu ovu katastrofu kao pustolovinu, nešto o čemu će pričati unucima... ako preživi da ih dobije.

Odlučno je skupila usne, ubacila u prvu brzinu i pošla prema plaži kroz travu, pa kroz šumu. Sat na kontrolnoj tabli pokazivao je da je već pola šest. Moraće da požuri ako hoće da se smesti pre nego što oktobarski rani mrak i magla pokriju ostrvo.

Kad je zašla među drveće, uključila je duga svetla i dodala gas. Truckajući se preko korenja i panjeva, vozila je petsto metara do račvanja. Taman je htela da skrene levo kad je nešto srebrno izletelo iz tame u snop njenih farova.

Nagazila je kočnicu. Kola se zaustaviše uz trzaj. Iz bezbednosti žbunja pored puta, jedna životinja se zaustavila i zagledala u nju blistavim žutim očima.

Vuk Endrua Dreka! Blagi bože, zar taj čovek pušta tu zver da slobodno šeta okolo?

Kucanje na suvozačkim vratima nateralo ju je da poskoči toliko silovito da ju je pojas stegao. Okrenula

se desno i videla obris glave i širokih ramena muškarca koji se nagnuo.

Od straha joj se napravila knedla u grlu koja je pretila da je uguši. Zarobljena je. Prepuštena na milost i nemilost tog čoveka i njegovog vuka u magli i mraku što se spušta.

Obris je progovorio: „Dobro večer, ja sam Endru Drek.“

Dobro, dobro. Smiri se. Moraš da se suočiš sa situacijom. Nema drugog izlaza.

Skupivši snage koliko god je mogla, Danijela se nagnula preko sedišta i spustila prozor nekoliko centimetara.

On je doživeo saobraćajnu nesreću, slep je i hrom, tako da možeš izaći na kraj s njim.

„Dobro večer.“ Trudila se da joj glas ne zadrhti kad ga je videla s tamnim naočarima. „Ja sam...“, zamucala je zbog laži, „Deni Brekenrajd. Iznajmila sam brvnaru.“

Osmeħ mu je preleteo usnama, neobično senzualan osmeħ. Nešto ju je preplavilo i ukočila se od erotskog naboja.

Molim!

S mukom se vratila u stvarnost.

Ponovo je progovorio. „Bićemo komšije. Ja živim na farmi dalje uz obalu.“

„Žao mi je ako ću narušiti vašu osamu.“ *Vreme je da budeš odvažna i samouverena, Danijela.* „Obećavam da ću vam se sklanjati s puta. Ja sam fotografkinja i došla sam da uslikam *Vatreni brod*, a ne da se družim.“

Pokazala je na zadnje sedišta na kome je bila fotografska oprema, koju joj je Hari nabavio, da bi potkrepila svoje tobožnje zanimanje. A onda je pocrvenela.

Baš si pametna, Danijela. Pokazuješ nešto slepom čoveku.

„Srećno. Pokazalo se da je to nedostižan cilj.“ Načas je začutao, pa nastavio: „Treba li vam pomoć da se smestite? Moj pas Aladin i ja imamo sve vreme ovog sveta.“ Poslednja rečenica bila je ispunjena ogorčenošću.

Danijela je oklevala. Pažljivije ga je pogledala jer se užas povukao. Videla je da je u ranim tridesetim i da izgleda pristojno, koliko je uspela da nazre, uprkos njegovim tamnim naočarima i sumraku.

„Snaći ću se. Hoćete li da vas odvezem natrag do farme? Spušta se hladna magla i pada...“ *Šta radim? Ne poznajem ovog čoveka... i on odašilje čudne vibracije...*

„Mrak?“ , završio je umesto nje. „Znam. Još mogu da razlikujem dan i noć.“

„Izvinite. Naravno, sigurno postoje različiti stepeni oslabljenog vida...“

„Kaže se slepilo. Mrzim eufemizme“, brečno se.

„Izvinjavam se još jednom.“

„Nemojte.“ Glas mu je smekšao. „Trebalo bi da se ja izvinim. Bio bih zahvalan na vožnji. Ostavio sam Aladinov povodac kod kuće i izašao u šetnju samo sa štapom. Dosadilo mi je da opipavam put. Možete li i njega da povežete?“

„Moraće da sedi pozadi s namirnicama i fotografskom opremom.“ Setivši se namirnica koje je kupila u robnoj kući osamdesetak kilometara dalje, Danijela je odvezala pojas i nagnula se da otključa suvozačka vrata.

„Neće mu smetati.“ Endru Drek se ispravio i zviždukom pozvao psa. „Hajde, momče, ova dama će nas povesti. Požuri.“